

Kniha Daniel – číslo tridsaťdeväť

Odhalenie prorockej tapisérie: Sen Williama Millera a obnova základných právd v posledných dňoch

Jeff Pippenger

2024-01-03

Uvažujeme o prorockom uplatnení sna Williama Millera v posledných dňoch, kde všetky proroctvá nachádzajú svoje dokonalé naplnenie. Millerov sen označuje objavenie, ustanovenie, odmietnutie, pochovanie a obnovenie základných právd adventizmu, ktoré boli zostavené prostredníctvom Millerovej služby. Tieto základné pravdy predstavovali pravdy, ktoré boli odpečatené v roku 1798. Tieto pravdy sú znázornené videním pri rieke Ulaí. Millerov sen, ako je zaznamenaný v knihe *Early Writings*, bol jeho druhým snom a tento sen bol predobrazený druhým snom Nebukadnesara, tak ako aj samotný Miller bol predobrazený Nebukadnesarom.

Predchádzajúce články ukázali, ako sa záver Nebukadnecarovho života „sedem časov“, počas ktorých žil so srdcom šelmy, symbolicky skončil v roku 1798. Jeho kráľovstvo mu potom bolo navrátené a po prvý raz Nebukadnecar predstavoval človeka úplne obráteného. Z hľadiska „času konca“ v roku 1798 predstavoval „múdrych“. Tiež sme poukázali na to, že ako prvý babylonský kráľ Nebukadnecar súd „sedem časov“ predobrazoval súd Beľsaccarových dvetisícpäťsto dvadsiatich (mene, mene, tekeli, upharsin), ktorý bol posledným babylonským kráľom.

„Na posledného vládcu Babylonu, tak ako v predobraze na jeho prvého, doľahol rozsudok božského Strážcu: ‚Ó kráľ, ... tebe sa hovorí: Kráľovstvo od teba odňali.‘ Daniel 4,31.“
Proroci a králi, 533.

Sestra Whiteová označila Baltazára v hodine jeho súdu za „bláznivého kráľa“. Na záver Nabuchodonozorovej hodiny súdu predstavuje „múdreho kráľa“, lebo mu súd „siedmich časov“ priniesol úžitok, kým Baltazár, hoci poznal túto históriu, odmietol z nej mať úžitok.

„Ale Beľsaccarova záľuba v zábave a v sebavyvyšovaní zahladila poučenia, na ktoré nikdy nemal zabudnúť; a dopustil sa hriechov podobných tým, ktoré priviedli nápadné súdy na Nebukadnesara. Premrhal príležitosti, ktoré mu boli milostivo poskytnuté, a zanedbal využiť možnosti, ktoré mal na dosah, aby sa oboznámil s pravdou. ‚Čo mám robiť, aby som bol spasený?‘ bola otázka, ktorú veľký, no pochabý kráľ ľahostajne obišiel.“ Bible Echo, 25. apríla 1898.

Nabuchodonozor je symbolom „múdrych“ v roku 1798, ktorí chápu rozmnoženie poznania v čase konca.

„Pýšny chvastúnsky výrok sotva opustil jeho pery, keď mu hlas z neba oznámil, že prišiel Bohom ustanovený čas súdu. V okamihu mu bol odňatý rozum a stal sa ako zviera. Sedem rokov bol takto ponížený. Na konci tohto času sa mu rozum vrátil a potom, keď v pokore vzhliadol k veľkému Bohu nebies, spoznal v tomto treste Božiu ruku a opäť bol navrátený na svoj trón.“

„Vo verejnom vyhlásení kráľ Nabuchodonozor uznal svoju vinu i veľké Božie milosrdenstvo pri svojom obnovení. To bol posledný čin jeho života, ako je zaznamenaný v Posvätných dejinách.“ Review and Herald, 1. februára 1881.

Na konci Nebukadnesarových „siedmich časov“ vydal verejné vyhlásenie, ktoré zahŕňalo aj verejné vyznanie. Miller ako Nebukadnesar symbolizuje „múdrych“ v roku 1798, ktorí rozumejú rozmnoženiu poznania v čase konca. Obaja mali dva sny a oba ich príslušné druhé sny symbolicky označujú „sedem časov“. V predchádzajúcich článkoch bolo ukázané, že „sedem časov“ označuje bod prechodu.

V roku 1798 Nabuchodonozor označuje prechod zo svojho pyšného stavu do stavu múdrych. Zahŕňalo to jeho verejné vyznanie. Rok 1798 bol tiež bodom prechodu medzi piatym a šiestym kráľovstvom biblického proroctva. Označil aj príchod prvého anjela, a tak vyznačil nové obdobie, lebo varovanie pred prichádzajúcim súdom nemohlo zaznieť, kým piate kráľovstvo biblického proroctva nedostalo svoju smrteľnú ranu.

„Samo poslanstvo vrhá svetlo na čas, keď má dôjsť k tomuto hnutiu. Je vyhlásené za súčasť ,večného evanjelia‘; a oznamuje začiatok súdu. Poslanstvo spásy sa kázalo vo všetkých vekoch; toto poslanstvo je však takou súčasťou evanjelia, ktorá mohla byť zvestovaná iba v posledných dňoch, lebo iba vtedy bolo pravdivé tvrdenie, že prišla hodina súdu. Proroctvá predstavujú postupnosť udalostí vedúcich až k začatiu súdu. Platí to osobitne o knihe Daniel. No tú časť svojho proroctva, ktorá sa vzťahovala na posledné dni, dostal Daniel príkaz uzavrieť a zapečatiť ,až do času konca‘. Až keď dospejeme k tomuto času, mohlo byť zvestované poslanstvo o súde, založené na naplnení týchto proroctiev. Ale v čase konca, hovorí prorok, ,mnohí budú pobeňovať sem i ta, a poznanie sa rozmnoží‘. Daniel 12:4.

Apoštol Pavol varoval cirkev, aby v jeho dňoch neočakávala príchod Krista. „Ten deň nenastane,“ hovorí, „kým nepríde najprv odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu.“ 2 Tesaloničanom 2,3. Až po veľkom odpadnutí a po dlhom období vlády „človeka hriechu“ môžeme očakávať príchod nášho Pána. „Človek hriechu“, ktorý je označený aj ako „tajomstvo neprávosti“, „syn zatratenia“ a „ten bezbožník“, predstavuje pápežstvo, ktoré si podľa proroctva malo udržať svoju nadvládu 1260 rokov. Toto obdobie sa skončilo roku 1798. Kristov príchod nemohol nastať pred týmto časom. Pavol svojím varovaním zahŕňa celé kresťanské obdobie až do roku 1798. Práve po tomto čase má byť zvestované poslanstvo o druhom príchode Krista.

„Takéto poslanstvo nebolo nikdy dané v minulých vekoch. Pavol ho, ako sme videli, nekázal; na príchod Pána poukazoval svojim bratom do vtedy ešte ďalekej budúcnosti. Ani reformátori ho nehlásali. Martin Luther kládol súd asi o tristo rokov do budúcnosti od svojich dní. Od roku 1798 je však kniha Daniel odpečatená, poznanie proroctiev sa rozmnožilo a mnohí zvestovali vážne poslanstvo o blízkom súde.“ Veľký spor vekov, 356.

V roku 1798 nastalo nové obdobie diela spásy a toto nové obdobie prinieslo varovanie pred ďalším obdobím, ktoré sa malo začať v roku 1844. Pri tejto zmene obdobia sa jedny dvere zatvorili a druhé dvere sa otvorili.

A anjelovi cirkvi vo Filadelfii napíš: Toto hovorí ten Svätý, ten Pravdivý, ten, ktorý má kľúč Dávidov, ktorý otvára, a nikto nezatvára; a zatvára, a nikto neotvára: Znáš tvoje skutky. Hľa, postavil som pred tebou otvorené dvere, a nikto ich nemôže zatvoriť; lebo máš malú silu, a zachoval si moje slovo, a nezaprel si moje meno. Zjavenie 3:7, 8.

Otvorenie dverí označuje nové obdobie. V roku 1798, na konci prvého rozhorčenia, ktoré sa naplňalo od roku 723 pred Kr. až do roku 1798, nastala zmena obdobia kráľovstiev i posolstva. Takisto nastala zmena obdobia v roku 1844, na konci posledného rozhorčenia, ktoré sa naplňalo od roku 677 pred Kr. až do roku 1844. V roku 1798 prišlo obdobie posolstva prvého anjela, ktoré varovalo pred blížiacim sa súdom. Nebúkadnesar aj Miller sú obaja predstavení ako „múdri“ v „čase konca“, keď boli „dvere“ otvorené pre vnútorné obdobie posolstva prvého anjela a pre vonkajšiu zmenu obdobia od šelmy z mora k šelme zo zeme. Obdobie posolstva prvého anjela sa naplnilo, keď sa 22. októbra 1844 otvorili dvere do Svätyne svätých a prišlo obdobie tretieho anjela i vyšetrujúci súd.

Millerov druhý sen sa začína, keď sa v roku 1798 otvorili dvere, a končí sa, keď sa otvorili dvere v prechodnom období „dvoch svedkov“, ktorí sú znovu privedení k životu, aby zvestovali posolstvo Polnočného volania. Prorocky Nebukadnesar aj Miller predstavovali prechod od kráľovstva šelmy z mora ku kráľovstvu šelmy zo zeme v roku 1798. Obaja predstavujú oznámenie priblíženia sa a príchodu vyšetrujúceho súdu v roku 1844. Roky 1798 a 1844 predstavujú zavŕšenie prvého a posledného Božieho „rozhorčenia“ proti Jeho ľudu, ktoré sa uskutočnilo počas obdobia „sedem časov“, ako je to uvedené v tretej knihe Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitole. Štyridsaťšesť rokov od roku 1798 do roku 1844 predstavuje vybudovanie duchovného chrámu, ku ktorému posol zmluvy náhle prišiel 22. októbra 1844, keď Kristus prešiel zo Svätyne do Svätyne svätých.

Roky 1798 a 1844 označujú prechody (viac než jeden), ktoré sú vyznačené „siedmimi časmi“. Prechod od milleritského filadelfského adventizmu k milleritskému laodicejskému adventizmu v roku 1856 bol takisto vyznačený vzrastom poznania o „siedmich časoch“, ktorý bol následne v roku 1863 odmietnutý. V roku 1798 došlo k vzrastu poznania z knihy Daniel, ktorý zahŕňal tie isté „siedme časy“ z Levitikusu dvadsaťšesť, ktoré mali byť odmietnuté na konci milleritského filadelfského adventizmu.

Prechod hnutia prvého anjela z Filadelfie do Laodicey bol znázornený siedmimi rokmi od roku 1856 do roku 1863. Laodicejské posolstvo prišlo v roku 1856 a počas siedmich rokov nové svetlo o „sedemnásobku času“, ktoré bolo odpečatené, vytvorilo trojstupňový proces skúšky, v ktorom adventizmus v roku 1863 zlyhal. Sedem rokov bolo daných na to, aby svetlo o „sedemnásobku času“ bolo buď prijaté, alebo odmietnuté. Prechod hnutia mileritského filadelfského adventizmu k mileritskému laodicejskému adventizmu je predobrazom obrátenia poradia na konci, prechodu laodicejského hnutia tretieho anjela k filadelfskému hnutiu tretieho anjela.

Šesťdesiatpäťročné proroctvo Izaiáša označuje začiatok prvého i posledného Božieho rozhorčenia proti severnému a potom južnému kráľovstvu Izraela.

Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Recín; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efraim zlomený, takže už nebude ľudom. Izaiáš 7:8.

Izaiášovo proroctvo o šesťdesiatich piatich rokoch bolo dané v roku 742 pred Kr. a do šesťdesiatich piatich rokov severné kráľovstvo zaniklo. Devätnásť rokov po roku 742 pred Kr., v roku 723 pred Kr., bolo severné kráľovstvo odvečnené Asýriou do otroctva. Na konci šesťdesiatich piatich rokov sa začalo rozhorčenie proti južnému kráľovstvu v roku 677 pred Kr., keď bol Menaše zajatý Babylončanmi. Tých šesťdesiatpäť rokov teda predstavuje obdobie devätnástich rokov do prvého zajatia severného kráľovstva a potom ďalších štyridsaťšesť rokov až do zajatia Menašeho.

Tieto proroctvá dosiahli svoje príslušné naplnenie v rokoch 1798, 1844 a 1863. V roku 1798 nastal vnútorný prechod v posolstve spasenia s príchodom prvého anjela a zároveň nastal aj vonkajší prechod kráľovstiev biblického proroctva. V roku 1844 nastal vnútorný prechod v posolstve spasenia, keď sa dvere do Svätého miesta zatvorili a s príchodom tretieho anjela sa začal vyšetrujúci súd. V roku 1863 nastala vonkajšia zmena, keď sa oba rohy zemskej šelmy rozdelili na dve triedy.

Republikánsky roh sa rozdelil na dve politické strany, ktoré mali od toho času ovládať dejiny šelmy zeme. Protestantský roh sa rozdelil na dva odpadlické prejavy: jedna strana, vydávajúca sa za protestantskú, tvrdila, že zachováva sobotu siedmeho dňa, a druhá skupina, ktorá sa takisto vydávala za protestantskú, no za svoj zvolený deň bohoslužby vyzdvihovala deň slnka.

V týchto dejinách bol protestantský roh, ktorý vyšiel z temného stredoveku, skúšaný od 11. augusta 1840 do 22. októbra 1844, avšak v procese skúšky zlyhal a prešiel od protestantského ľudu zachovávajúceho nedeľu k odpadlickému protestantskému ľudu zachovávajúcemu nedeľu.

V dejinách pravého protestantského rohu, ktorý bol ustanovený a identifikovaný v roku 1844, prebiehal od roku 1856 až do roku 1863 proces skúšky. Potom pravý sobotu zachovávajúci protestantský roh prešiel z Filadelfie do Laodicey a zároveň od pravého sobotu zachovávajúceho protestantského ľudu k sobotu zachovávajúcemu odpadlickému protestantskému rohu. „Sedem časov“ je spojených s rokmi 1798, 1844, 1856 a 1863. „Sedem časov“ je symbol spojený s bodom prechodu a táto pravda je ustanovená na základe viacerých svedkov.

V roku 1798 došlo k rozmnoženiu poznania o „siedmich časoch“, pretože úplne prvým časovým proroctvom, ktoré Miller objavil, bola práve táto pravda. Do roku 1863 bola táto pravda odmietnutá, čím sa označil záver končiaceho sa obdobia šesťdesiatich piatich rokov proroctva predloženého v siedmej kapitole Izaiáša.

Celé dvetisícpäťstodvadsaťročné proroctvo má na začiatku i na konci obdobie šesťdesiatich piatich rokov v obrátenom, zrkadlovo symetrickom usporiadaní. Na začiatku záveru, v období šesťdesiatich piatich rokov (1798), ktoré bolo predobrazene vyjadrené začiatkom začiatku v období šesťdesiatich piatich rokov roku 742 pred Kr., keď bolo proroctvo dané, došlo k rozšíreniu poznania o „sedemnásobku“, ktorému „múdri“ milleriti porozumeli a ohlasovali ho. Na konci záveru, v období šesťdesiatich piatich rokov roku 1863, došlo k ďalšiemu rozšíreniu poznania o tej istej pravde, ktoré však napokon odmietli nedávno korunovaní „kňazi“ pravého protestantského rohu.

Môj ľud hynie pre nedostatok poznania; pretože si zavrhol poznanie, aj ja zavrhnem teba, aby si mi nebol kňazom. Keďže si zabudol na zákon svojho Boha, aj ja zabudnem na tvoje deti.
Ozeáš 4:6.

Nárast poznania pri odpečatení knihy Daniela je spojený so „siedmimi časmi“, a preto je nielen symbolom bodu prechodu, ale aj odpečatenia prorockého posolstva.

Ďalší prechod sa začal 18. júla 2020 prvým sklamaním, ktoré začalo „čas meškania“ a označilo začiatok troch a pol dňa z jedenástej kapitoly Zjavenia, keď dvaja svedkovia ležia mŕtvi na ulici veľkého mesta Sodomy a Egypta.

18. júl 2020 označuje začiatok troch a pol symbolických dní („sedem časov“), ktoré boli znázornené dejinami od roku 1856 až do roku 1863. Obe obdobia sú symbolmi „sedem časov“. Obe obdobia označujú zmenu dišpenzácie (prechod). Obe obdobia predstavujú nárast poznania spojený so „siedmimi časmi“.

Bolo to v období prechodu od Babylonského kráľovstva ku kráľovstvu Médo-Perzie, keď sa Daniel modlil modlitbu dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, čím túto modlitbu z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika označil za orientačný bod prechodu posledných dní. V Millerovom sne, na konci siedmich výskytov slova „rozptýlenie“, Miller plače i modlí sa. Tento plač označuje bod, keď Lev z kmeňa Júdovho (muž s kefou na prach) odpečatuje posolstvo, ktoré bolo zapečatené.

Millerova modlitba predstavuje modlitbu z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika a modlitbu Daniela, ktorá je spojená so slovami „sedemkrát“ a nastáva vtedy, keď sa vo Millerovom sne otvorili dvere a okná. Danielova modlitba v deviatej kapitole je však v súlade aj s Danielovou modlitbou v druhej kapitole. Je tiež v súlade s Nabuchodonozorovou modlitbou vyznania na záver jeho „sedemkrát“.

Millerova modlitba bola teda znázornená modlitbou z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, ktorá bola verejnou modlitbou vyznania a modlitbou prosby za odpečatenie posledného prorockého tajomstva, pretože všetky proroctvá znázorňujú posledné dni. Preto tajomstvo druhej kapitoly Daniela predstavuje posledné tajomstvo, ktoré má byť odpečatené. Millerova modlitba v jeho sne bola modlitbou úzkosti a spravodlivého rozhorčenia nad ohavnosťami, ktoré sa stali klenotom v jeho izbe. Jeho úzkosť bola znázornená tými, ktorí vzdychajú a nariekajú v deviatej kapitole Ezechiela počas času pečatenia stoštyridsaťštyritisíc.

Miller sledoval, ako boli pravdy postupne pochovávané pod falošnými učeniami, čo napokon dospelo až do bodu, keď bola zničená rakva (samotná Biblia). K zničeniu Millerovej rakvy došlo v tretej generácii adventizmu, keď vzniklo zámerné hnutie odložiť Bibliu kráľa Jakuba bokom v prospech moderných skazených katolícky založených verzií Biblie.

Miller sa rozplakal, potom sa modlil, a okamžite sa otvorili dvere a všetci ľudia odišli. Potom vošiel muž so štetkou na prach (Lev z kmeňa Júdovho), otvoril okná a začal čistiť. Nato Miller vyjadril svoju starosť o rozptýlené drahokamy a muž so štetkou na prach sľúbil, že sa o drahokamy postará. Uprostred ruchu čistiacej práce muža so štetkou na prach Miller na okamih zavrel oči, a keď ich otvoril, smeti boli preč. Drahokamy boli roztrúsené po miestnosti a muž so štetkou na prach potom položil na stôl väčšiu schránku, pozbieral drahokamy, vložil ich do schránky a

povedal: „Pod' a vid'.“

Výraz „pod' a vid'“ je symbolom toho, že práve bola odpečatená pravda. Pravda, ktorá je pre Millera odpečatená, je záverečná pravda, lebo ďalšou udalosťou je prebudenie Millera pri „pokriknutí“, ktoré predstavuje hlasné volanie. Miller bol v dejinách milleritov posledný, kto prijal posolstvo Polnočného volania, a tesne pred pokriknutím, ktoré ho vo sne prebúdza, na okamih zavrel oči. Jediné miesto v Biblii, ktoré sa odvoláva na „okamih“ a „oči“, označuje prvé vzkriesenie.

Hľa, ukazujem vám tajomstvo: Nie všetci zosnieme, ale všetci budeme premenení, v okamihu, v mihnutí oka, pri poslednej trúbe; lebo zatrúbi a mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní a my budeme premenení. Lebo toto porušiteľné si musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné si musí obliecť nesmrteľnosť. 1 Korint'anom 15:51–53.

V dejinách prechodu laodicejského hnutia tretieho anjela do filadelfského hnutia tretieho anjela, ako je to znázornené v jedenástej kapitole Zjavenia, Miller predstavuje úplne poslednú z múdrych panien, ktorá prijala posolstvo polnočného volania. Prví, ktorí ho prijali, boli tí najduchovnejší.

„To bolo polnočné volanie, ktoré malo dodať moc posolstvu druhého anjela. Z neba boli vyslaní anjeli, aby prebudili zmalomyseľných svätých a pripravili ich na veľké dielo pred nimi. Najnadanejší muži neboli prví, ktorí prijali toto posolstvo. Anjeli boli poslaní k pokorným, oddaným ľuďom a pobádali ich, aby pozdvihli volanie: ‚Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety!‘ Tí, ktorým bolo zverené toto volanie, sa poponáhľali a v moci Ducha Svätého ohlasovali posolstvo a prebúdali svojich zmalomyseľných bratov. Toto dielo nestálo v múdrosti a učenosti ľudí, ale v Božej moci, a Jeho svätí, ktorí počuli toto volanie, mu nemohli odolať. Najduchovnejší prijali toto posolstvo ako prví a tí, ktorí predtým stáli na čele diela, boli poslední, čo ho prijali a pomohli zosilniť volanie: ‚Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety!‘“ Early Writings, 238.

Na konci troch a pol symbolických dní zo Zjavenia, jedenástej kapitoly, je vyhlásené prvé z dvoch posolstiev, predstavených v Ezechielovi, tridsiatej siedmej kapitole. Prvé posolstvo zhromažďuje mŕtve a rozptýlené kosti, ale ony sú stále mŕtve. Posolstvo bolo prednesené hlasom, ktorý volal „na púšti“, čím sa ukazuje, že Ezechielovo posolstvo sa začína pred skončením troch a pol symbolických dní. Týchto tri a pol dňa predstavuje „púšť“ a práve z „púšte“ je posolstvo vyhlasované. „Púšť“ je tiež symbolom „siedmich časov“, ktoré označujú prechod a odpečatenie, uvádzajúce proces skúšky.

V posolstve dochádza k postupnému vývoju a k postupnému prijímaniu, ako je to znázornené na Polnočnom volaní v dejinách milleritov. Tí najduchovnejší boli prví, ktorí prijali posolstvo hlasu volajúceho na púšti, a historici adventizmu poukazujú na list, ktorý William Miller napísal len niekoľko dní pred 22. októbrom 1844, v ktorom Miller dosvedčuje, že napokon porozumel a prijal posolstvo Polnočného volania od Samuela Snowa.

„Drahý brat Himes: Vidím slávu v siedmom mesiaci, akú som nikdy predtým nevidel. Hoci mi Pán už pred rokom a pol ukázal typologický význam siedmeho mesiaca, predsa som si neuvedomoval silu týchto predobrazov. Teraz, nech je požehnané meno Pánovo, vidím v

Písmach krásu, harmóniu a súlad, za ktoré som sa dlho modlil, ale až do dnešného dňa som ich nevidel. Ďakuj Pánovi, ó moja duša. Nech brat Snow, brat Storrs a iní budú požehnaní za to, že boli nástrojmi pri otvorení mojich očí. Som takmer doma. Sláva! Sláva! Sláva! Sláva!“

William Miller, Signs of the Times, 16. októbra 1844.

Pri opakovaní dejín Polnočného volania, ako sú znázornené v Millerovom sne, Miller na okamih zatvoril oči. Tak teda „razom, v okamihu, pri poslednej trúbe; lebo zatrúbi, a mŕtvi budú vzkriesení“. Vo Millerovom sne predstavuje posledných, ktorí prijímajú posolstvo Polnočného volania, tak ako to bolo aj v jeho vlastných dejinách. Predstavuje tých, ktorí napokon prijímú toto posolstvo tesne predtým, ako muž s kefou na smeti pozbiera roztrúsené drahokamy a vhodí ich do väčšej skrinky. V jedenástej kapitole Zjavenia tí, ktorí ako poslední prijímú druhé Ezechielovo posolstvo, ktoré je posolstvom štyroch vetrov islamu a ktoré je zároveň zapečatujúcim posolstvom, tak urobia práve predtým, než zaznie posledná zo siedmich trúb, ktorá je trúbou „tretieho beda“. „Razom, v okamihu, pri poslednej trúbe; lebo zatrúbi, a mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní, a my budeme premenení.“ (1 Korint'anom 15,52)

Tento úryvok označuje prvé vzkriesenie, ktoré nastáva pri druhom príchode, no jestvuje aj vzkriesenie mŕtvych suchých kostí (dvoch svedkov), ktoré nastáva v hodine veľkého zemetrasenia zo zjavenia v jedenástej kapitole. V „hodine“ toho zemetrasenia zaznieva posledná trúba zo siedmich trúb a mŕtvi svedkovia, ktorí ležali na ulici, sú navrátení k životu, nie ako Laodicejskí, ale ako Filadelfskí, lebo pri trúbe tretieho Beda boli dvaja svedkovia zapečatení a zmenení na neporušiteľných, pretože už nikdy viac nebudú hrešiť. Miller predstavuje posledného, ktorý prijíma posolstvo prinášajúce dvoch svedkov k životu, totiž posolstvo štyroch vetrov islamu, a toto je posolstvo zapečatenia.

Zvuk tej trúby vzkriesi posledné zo suchých mŕtvych kostí, ktoré boli rozptýlené na ulici Sodomy a Egypta. Miller sledoval, ako boli pravdy postupne pochovávané falošnými náukami. Napokon Miller zaplakal, čím označil čas, keď sa malo začať odpečatovanie, lebo odpečatovanie je postupným dielom. Toto odpečatovanie sa začalo v záverečnom období troch a pol dňa.

Po tom, čo Miller plakal, vstúpil do príbehu Ten, ktorý mal moc odpečatiť zapečatenú knihu. V Millerovom sne to bol Muž s kefou na nečistotu. Miller sa potom modlil a okamžite sa otvorili dvere, čím sa označil bod, v ktorom malo laodicejské hnutie tretieho anjela prejsť do filadelfského hnutia tretieho anjela. Jeho modlitba bola modlitbou z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika; bola to modlitba za porozumenie poslednému prorockému tajomstvu a za verejné vyznanie vzbury, ktorá priviedla tri a pol dňa na dvoch svedkov; bola to modlitba tých, ktorí sú zapečatení v deviatej kapitole Ezechiela.

Po modlitbe vstúpil Kristus (muž s kefou na špinu) a začal upratovať miestnosť. Na konci upratovacieho diela muža s kefou na špinu Miller na okamih zavrel oči, čím označil koniec obdobia, v ktorom mali byť vzkriesení mŕtve suché kosti. Muž s kefou na špinu potom pozbieral rozptýlené drahokamy v Millerovej izbe a uložil ich do novej, väčšej truhlice na stole uprostred Millerovej izby, keď sú dvaja svedkovia pozdvihnutí ako zástava. Ako zástava potom volajú k Božiemu inému stádu, ktoré je ešte stále v Babylone, aby „prišlo a videlo“ posolstvo, ktoré Lev z

pokolenia Júdovho práve vložil do novej, väčšej truhlice.

V nasledujúcom článku začneme uvažovať o videní rieky Ulai ako o symbole právd z knihy Daniel, ktorá bola v roku 1798 odpečatená. Pred týmto uvažovaním sme vopred stanovili niekoľko orientačných bodov. Prvým je, že posolstvo milleritov bolo dokonalé (vo svojom štádiu rastu), no neúplné. Bolo zasadené do rámca dvoch, nie troch pustošiacich mocností. Druhým je, že keď Millerov sen označuje konečné obnovenie základných právd, tieto základné pravdy sú potom „desaťkrát jasnejšie“ než ich pôvodná sláva. Tretím bodom je, že pohyb prvého anjela (milleritské hnutie) sa opakuje v pohybe tretieho anjela, avšak s niekoľkými dôležitými výhradami. Milleriti ako symbol boli Filadelfskí, boli obráteným Nabuchodonozorom, no napokon a žiaľ „znovu vystavali Jericho“ v roku 1863.

Hnutie tretieho anjela sa začalo ako laodicejčania, potrebujúci obrátenie, no napokon sa zúčastnia na konečnom zničení Jericha (Jericha posledných dní).

„Spasiteľ neprišiel zrušiť to, čo hovorili patriarchovia a proroci; lebo On sám hovoril prostredníctvom týchto predstaviteľov. Všetky pravdy Božieho slova pochádzali od Neho. Tieto neoceniteľné drahokamy však boli vsadené do falošných zasadení. Ich vzácne svetlo bolo prinútené slúžiť bludu. Boh si želal, aby boli vyňaté zo svojich zasadení bludu a znovu vložené do rámca pravdy. Toto dielo mohla vykonať iba božská ruka. Pravda svojím spojením s bludom slúžila veci nepriateľa Boha i človeka. Kristus prišiel postaviť ju tam, kde bude oslavovať Boha a pôsobiť na spasenie ľudstva.“ Túžba vekov, 287.